

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1938

ΑΡΙΘ. 14

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εἶνε γνωστὸν ὅποιαν ἐπίδρασιν ἔσχον τὰ χριστιανικά ἰδεώδη ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων αἰτόμων. Οὐδεμία φιλοσοφία, οὐδὲν θρησκείμα ἐνεφάνισε μεταξὺ τῶν θιασωτῶν του τοὺς ἐξόχως ἀγνοῦς καὶ εὐγενεῖς καὶ ὑψηλοὺς χαρακτήρας, τὸν ἐσμὸν τῶν ἁγίων ἐκείνων προσώπων, τὰ ὅποια ἐχάλκευσε καὶ ἀνέδειξε μόνῃ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία.

Ἄλλ' ἐξ ἴσου ἰσχυρὰ ἀπεδείχθη ἡ ἐπίδρασις τῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν ἐπὶ τὰς ἀνθρωπίνους κοινωνίας, τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἔθνη. Ὁ γνωστὸς διὰ τὸν σαρκαστικὸν ὀρθολογισμόν του Βολταίρος παρ' ὅλην τὴν ἀπιστίαν του ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ πλήρης ἀπιστία εἰς Θεὸν θὰ ἦ: ο σφάλμα ἀσυμβίβαστον πρὸς συνετὴν κυβέρνησιν. Ὁρθῶς δ' ἐξ ἄλλου ἐλέχθη ὅτι ὅσοι διακηρύττουσιν ὅτι τὸ μέλλον εἶνε δυνατὸν νὰ ἐποικοδομηθῇ ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἐπιχειροῦν νὰ κατασκευάσουν πυραμίδα ἀπὸ ἀχυρίνους πλίνθους. Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας ἀποδεικνύει σαφῶς ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐπειθὴς καὶ λογικὴ ὥστε νὰ χαλιναγωγῆται μὲ καλὰς σκέψεις, διότι δὲν ὑποτάσσεται πάντοτε καὶ προθύμως εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν καλῶν ἰδεῶν. Ἄλλὰ καὶ ἡ ἠθικὴ δὲν ἐπαρκεῖ ὥστε νὰ κατευθύνῃ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, ἐφ' ὅσον δὲν εἶνε πλήρως ἐμποτισμένη μὲ τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπακοὴν εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν. Ἄλλὰ ποῦ ἔξω τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς ἐπιδράσεώς του ἐπιδεύχθη τοιαύτη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως χαλιναγωγῆσις; Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Εὐρώπης ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας ἦτο ἐμπεποτισμένη μὲ τὰς χριστιανικὰς ἀρχάς, τῶν ὁποίων ἡ ἐπίδρασις ἠκτινοβόλει εἰς πάσας τὰς διευθύνσεις· αὐτὴ ἡ περὶ τῆς ἀρετῆς; παρὰστασις, τὴν ὁσίαν ἔχομεν, ἀνήκει εἰς τὸν Χριστιανισμόν, διότι τῇ προσέδωκε νέαν ὄλως ἔννοιαν, νέω, ἀγνωστον· ὁ χαρακτὴρ καὶ τῶν αἰσθημάτων ὁ τόνος, τὸ περιεχόμενον καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ καθ' ὅλου συναισθηματικοῦ καὶ τοῦ ἠθικοῦ κόσμου, εἶνε βαπτισμένα εἰς τὴν χριστιανικὴν κολυμβήθραν. Ὅλη ἡ κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς αἰῶνας πραγματοποιηθεῖσα τεραστία πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος, ὅλος ὁ πνευματικὸς καὶ ἠθικὸς πολιτισμὸς τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης εἶνε τοῦ Χριστιανισμοῦ κατορθώματα. Ἐξω τῶν ὁρίων τοῦ Χριστιανισμοῦ πρὸς τὰς ἡσυχαστικὰς ἡ σινοϊκὰς. Ἄν δὲ λαοὶ μὴ χριστιανικοὶ ἐμφανίζονται ὡς τοῦ αὐτοῦ πολιτισμοῦ μέτοχοι, τοῦτο ὀφείλεται πάλιν εἰς τὴν λαυθάνουσαν ἐπ' αὐτῶν ἐπίδρασιν τῶν ἀρχῶν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας,

διότι εἶνε διάχυτοι εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ πολέμοι τῆς χριστιανικῆς; Ἐκκλησίας ὅ,τι δὴποτε καλὸν ἔχουν τὸ ὀφείλουσιν εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀτμόσφαιραν, τὴν ὁσίαν ἀκόντες ἀναπνέουσιν. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Χριστιανισμὸς θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τὸ ρυθμιστικὸν τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ζωῆς τῶν κοινωνιῶν Πανεπιστήμιον τοῦ κόσμου, τὸ μέγιστον ἀλλὰ καὶ μοναδικὸν σχολεῖον τῆς ἀρετῆς, ἐξ ὅσων ποτὲ ὑπῆρξαν. Ἐντεῦθεν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀπροκαταλήπτους ἐπιστημονικοὺς κύκλους ὁμολογεῖται ὅτι καλλίτερον νὰ ἦνέ τις πολίτης τῆς νέας Ἱερουσαλήμ, παρὰ τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν. Ἐκ τῶν αὐτῶν κύκλων ἀκούεται ὅτι εἶνε πολλῆς προσοχῆς τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ τελεσιουργηθεῖσα ἐν τῇ ζωῇ τῆς ἀνθρωπότητος ἀνατοικὴ εἶνε τόσοσ τεραστία, ὥστε δὲν ἔχει τὸ ἀντίστοιχόν της εἰς οἰανδήποτε ἄλλην ἱστορικὴν κίνησιν. «Τὸ ὅλον σύστημα αὐτὸ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας—λέγει ὁ Romance—τόσον ὑπερέχει οἰουδήποτε ἄλλου, ὥστε θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῇ ὅτι, ἐὰν δὲν ὑπῆρχον οἱ ἔβραιοι, οὐδεμία θρησκεία τῆς ἀνθρωπότητος θὰ ἦξιζε σοβαρὰν προσοχὴν. Ἄλλ' ὁ Χριστιανισμὸς ἀπείρως καὶ ταύτης; ὑπερέχει, ὡς καὶ οἰουδήποτε συστήματος σκέψως θιγούσης; ζητήματα ἠθικὰ καὶ πνευματικά. Εἴτε δὲ ἀληθῆς εἶνε, εἴτε ψευδής, ἐν εἶνε ἀναντιρρητον, ὅτι οὔτε ἡ Φιλοσοφία, οὔτε ἡ Ἐπιστήμη, οὔτε ἡ Ποίησις οὐδέποτε παρήγαγον ἀποτελέσματα ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ πνεύματος, τῆς πράξεως; ἡ τοῦ κάλλους, τὰ ὅποια οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον θὰ ἠδύνατο νὰ συγκριθοῦν πρὸς ὅ,τι ὁ Χριστιανισμὸς ἐπέτελεσε».

Καὶ ἐρωτᾶται: πόθεν ἐνεφανίσθη τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς διδασκαλίας, τὸ ὁποῖον τόσοσ ὑψηλὰ αἶρει τὸν ἀνθρώπον καὶ τὸν ἐξευγενίζει τόσοσ ἀπὸ πάσης πλεωριάς; Πόθεν προέκυψεν αὐτὸ τὸ ἰδεώδες τῆς ἀνθρωπίνης διαγωγῆς, ὅπερ ὑπερ πάν ἄλλο σύστημα τῆς ἀνθρωπίνης σκέψως; ὑπισχνεῖται νὰ μεταβάλλῃ βαθμηδὸν τὸν πλανήτην μας εἰς πραγματικὸν παράδεισον;

Ἀπλουστέρα καὶ ἀληθεστέρα ἀπάντησις εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα δὲν δύναται νὰ δοθῇ εἰ μὴ ἡ τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστός». Ὁλόκληρον τὸ σύστημα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ ζωῆς; τόσοσ πολὺ συγκεντροῦται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὥστε ὁ ὀρισμὸς ὅτι «ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ὁ Χριστός» δὲν εἶνε μεταφορικὴ ἢ εἰκονικὴ ἔκφρασις, ἀλλὰ διατύπωσις βαθυτάτης ἀληθείας. Ὅλη ἡ Καινὴ Διαθήκη τὴν ἐπικυρῶνει. Καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν περὶ τοῦ πρώτου τοῦ Χριστοῦ κρίσεων τῶν

διαπρεπεστέρων αντιπροσώπων τῆς ἀπιστίας προκύπτει ἡ ὁμολογία ὅτι ὁ Χριστὸς αὐτός, τὸν ὅποιον δὲν εἰμποροῦν νὰ μὴ σέβωνται καὶ πρὸ τοῦ ὁποίου ἀδυνατοῦν νὰ μὴ κλίνουν τὴν κεφαλὴν, ὁ ἴδιος ἐπέμενεν ὅτι τόσον θερμῆ καὶ ὀλοκληρωτικῆ πρέπει νὰ εἶνε ἡ μίμησίς του, ὥστε ἡ πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς του σχέσις του νὰ δύναται νὰ ἐκφρασθῇ δι' ὧν ὁ ἴδιος εἶπε : «μείνατε ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν ὑμῖν». Ἡ φράσις αὕτη ἦτο μία τῶν τελευταίων του ρήσεων, ἡ ὁποία ἀποκτᾷ ἰδιάζουσαν ἐπισημότητα καὶ ἀποβαίνει ἀνάγλυφος ὡς ἐκ τῆς σημασίας τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐλέγχθη, διασαφίζεται ὅτι ἐπι μᾶλλον δι' ὧν ἄλλοτε εἶπε πρὸς τοὺς μαθητὰς «ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς πάντας ἐλκύνω πρὸς ἑαυτόν». Τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ἐγένετο. Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, ὁ κατανασθῆς διὰ τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεώς του, ἦτο ἡ σωτηριώδης ἐκείνη δύναμις, τὴν ὁποίαν οἱ ἀπόστολοι ἠσθάνοντο ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβασίζοντο, ὡσάκις ἐπεθύμουν νὰ προκαλέσουν καὶ ἐν ἄλλοις τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποία πράγματι καὶ ἐπηκολούθουν. Διὰ τοῦτο, κατὰ τῶν ἐπανελημμένων ὑπομνήσεων τῶν ἀτελειῶν τῶν χριστιανῶν μετὰ θάραυρος ἀντιτάσσομεν τὸ ἀναντίρρητον γεγονός, ὅτι ἑκατομμύρια ἀνθρωπίνων ψυχῶν, ἡ ἀρετὴ τῶν ὁποίων ὑπ' οὐδενὸς ὑπετιμήθη, ἠκολούθησαν πιστῶς τὸν Χριστὸν ὡς Σωτῆρα καὶ Κύριον των, διὰ δὲ τὸ περὶ αὐτοὺς περιβάλλον ἐχηρημάτισαν πηγὴ εὐεργητικωτάτης ὑψηλῆς ἐπιρροῆς.

Κατὰ ταῦτα, πλήρης ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιναλάβωμεν τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο παλαιὸν ἀπόρημα : «πόθεν τούτῳ ἡ σοφία καὶ αἱ δυνάμεις;» Ἐὰν τὸ ὑπερφυσικὸν ἦνε ἀπαράδεκτον, πῶς ἡ καθαρωτέρα, ὑψηλοτέρα καὶ πνευματικωτέρα περὶ τοῦ Θεοῦ παράστασις καὶ ἡ ἀπαράδειγματις ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου ἠθικῆ καὶ πνευματικῆ ἀνατροπῆς ἠδύναντο νὰ γεννηθοῦν ἐν τῇ ψυχῇ ἐνὸς ἀμορφώτου ἐβραίου τεχνίτου ὑλόπτου προελεύσεως, ἀνατραφέντος ἐν ἀμαθειᾷ καὶ ἐν περιβάλλοντι μεστῷ προλήψεων, δεισιδαιμονίας καὶ ὑποκριτικῆς θρησκοληψίας; Πῶς συνέβη ὥστε ἡ ὑψηλὴ αὐτὴ ἠθικὴ φιλοσοφία νὰ ἐμφανισθῇ ἐν περιβάλλοντι θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ κατ' ἐκεῖνον ἀκριβῶς τὸν χρόνον, καθ' ὃν εἶχεν ἀρχίσει ἡ φοβερὰ πνευματικὴ ἀποσύνθεσις καὶ ὅταν αἱ καλλίτερα σκέψεις τῶν τότε δὲν ὑπερέβαινον τὰ ὅρια τῆς μηδαμινῆς γωνίας μιᾶς αὐτοκρατορίας πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐξαφανισθείσης ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς; Ἐὰν τὸ πρῶγμα ἦτο ὅπως ἀκριβῶς δισχυρίζεται ἡ ἀπιστία, τότε ὁ Χριστιανισμὸς μὲ ὅλην τὴν παρελθούσαν ἱστορίαν του καὶ τὴν σημερινὴν ἐπιρροὴν του θὰ ἦτο τὸ παραδοξότερον καὶ ἀνεξηγητότερον τῶν ποτε γενομένων θαυμάτων. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ παλαιὰ ρῆσις «ἐκ τοῦ μηδενὸς μηδὲν» θὰ πρέπη νὰ ἀντικατασταθῇ μετὰ τὴν ρῆσιν «ἐκ τοῦ μηδενὸς τὰ πάντα». Τὸ μηδὲν δηλαδὴ γεννᾷ τὰ πάντα, τὸ ἄριστον παράγεται φυσικῶς ἐκ τοῦ χειρόνος, ἡ δὲ ἐξέλιξις αἰώνιος ἀντιφάσκει πρὸς ἑαυτήν...

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΓΕΝΕΣΙΣ

Β' Δευτέρα περίοδος τοῦ βίου τοῦ Ἰσαάκ.

Γενέσ. 28,10—35,29.

I. Ὁ Ἰακώβ ἐν Μεσοποταμίᾳ. Γενέσ. 28,10—30,43. 1ον Τὸ ὄραμα τῆς Βαυθῆλ, 28, 10-22. α) Προοίμιον τοῦ δράματος : ὑπνώσις τοῦ Ἰακώβ, στ. 10-11. β) Τὸ ἐνύπνιον : ἡ κλίμαξ, στ. 12-13. γ) Ὁ Θεὸς ἀνανεώνει πρὸς τὸν Ἰακώβ τὰς Ἐπαγγελίας αὐτοῦ, στ. 13β-15. δ) Ἡ ἐκ τοῦ ὄραματος ἐντύπωσις τοῦ Ἰακώβ, στ. 16-17. ε) Εὐχαριστήριαι πράξεις καὶ εὐχὴ τοῦ Ἰακώβ ἐπὶ τόπου, στ. 18-22.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ. Ὁ στίχος 12 εἶναι «κλασικὸν χωρίον» περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀγγέλων.—Ὁ Ἰακώβ δὲν ἠγνοεῖ τὴν πανταχοῦ παρουσίαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς του ὠφείλετο εἰς τὸ ὅτι δὲν ἐφαντάζετο καὶ δὲν ἀνέμενε τοιαύτην τινὰ ἐμφάνισιν τοῦ Θεοῦ εἰς τόπον τόσον μακρὰν τῆς «ἐραῆς» οἰκογενείας.—Ἐν στίχῳ 18 διὰ πρώτην φοράν μνημονεύεται ἡ δι' ἐλαίου καθιέρωσις ἀντικειμένου. 2ον. Ἐπιφάνειαι τοῦ Ἰακώβ ἐν Χαροάν. Γενέσ. 29, 1-15. α) Ὁ Ἰακώβ εἰς τὸ φρέαρ τῆς Χαροάν, στ. 1-3. β) Συνομιλία τοῦ Ἰακώβ μετὰ τοὺς ποιμένας, στ. 4-8. γ) Πρώτη συνέντευξις τοῦ Ἰακώβ καὶ τῆς Ραχὴλ, στ. 9-12 δ) Πρώτη συνέντευξις Ἰακώβ καὶ Λάβαν, στ. 13-15.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ. Τὸ ἐν στίχῳ 2 φρέαρ εἶναι διάφορον τοῦ ἐν Γενέσ. 24, 11.16. 3ον Ὁ διπλοῦς γάμος τοῦ Ἰακώβ, στ. 16-30. 4ον Τὰ τέκνα τοῦ Ἰακώβ, Γενέσ. 29, 31-30,24. α) Γέννησις Ρουβὴν, Συμεὼν, Λευὶ, Ἰούδα, στ. 31-35. β) Γέννησις τοῦ Δάν καὶ Νεφθαλεὶ, Γενέσ. 30, 1-8. γ) Γέννησις τοῦ Γὰδ καὶ Ἀσήρ, στ. 9-13. δ) Γέννησις τοῦ Ἰσάακ, Ζαβουλὼν καὶ τῆς Δείνα, στ. 14-21. ε) Γέννησις τοῦ Ἰωσήφ, στ. 22-24. 5ον Σύμβασις μεταξὺ Ἰακώβ καὶ Λάβαν, Γεν. 30, 25-36. 6ον Στρατηγήματα τοῦ Ἰακώβ διὰ νὰ πλουτήσῃ, στ. 37-43.

II. Ὁ Ἰακώβ ἀναχωρεῖ ἐκ Μεσοποταμίας. Γενέσ. 31,1—55. 1ον Σκοπὸς τοῦ Ἰακώβ πρὸς ἀναχώρησιν, 1-16. 2ον. Ἡ ἀναχώρησις, στ. 17-18. 3ον. Ὁ Λάβαν καταδιώκει τὸν Ἰακώβ, στ. 19-24. 4ον. Συνθήκη μεταξὺ Ἰακώβ καὶ Λάβαν, στ. 25-55. α) Τὰ προσηγηθέντα τῆς συνθήκης, στ. 25-43. β) Ἡ συνομιλοῦσις τῆς συνθήκης, στ. 44-54. γ) Ἐπιστροφή τοῦ Λάβαν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ, στ. 55. III. Ὁ Ἰακώβ εἰς τὰς «Παρεμβολάς», Γενέσ. 32, 1-32. 1ον. Μέτρα τοῦ Ἰακώβ πρὸς συμφιλίωσιν μετὰ τὸν Ἠσαῦ, στ. 1-21. α) Ἐμφάνισις ἀγγέλων πρὸς τὸν Ἰακώβ, στ. 1-2. β) Ἀποστολὴ πρεσβείας πρὸς τὸν Ἠσαῦ, στ. 3-5. γ) Ἐπίσκεψις καὶ προφυλάξεις τοῦ Ἰακώβ ἐπὶ τῇ εἰδήσει ἐλεύσεως τοῦ Ἠσαῦ, στ. 6-8. δ) Προσευχὴ τοῦ Ἰακώβ, στ. 9-12. ε) Ἀποστολὴ δώρων πρὸς τὸν Ἠσαῦ, στ. 13-21. 2ον. Μυστηριώδης πάλη τοῦ Ἰακώβ, στ. 22-32.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ. Κατὰ τὸ Ὡση 12,4 ἡ πάλη διεξήχθη πρὸς ἀγγελὸν τοῦ Θεοῦ.—Ἐκ τῆς πάλης ταύτης λαμβάνει ὁ Ἰακώβ τὸ ὄνομα «Ἰσραήλ».

IV. Συνάντησις 'Ιακώβ και του 'Ησαΐ. Γενέσ. 33, 1-20. 1ον. Τελευταία προφυλακτικά μέτρα του 'Ιακώβ, στ. 1-2. 2ον. Συγκινητική συνάντησις των δύο αδελφών, στ. 3-4. 3ον. 'Ο 'Ιακώβ παρουσιάζει την οικογένειάν του, στ. 5-7. 4ον. Μετά πρώτας ἀρνήσεις ὁ 'Ησαΐ δέγεται τὰ δῶρα του ἀδελφοῦ, στ. 8-11. 5ον. Τέτοια ἀδελφικῆς συναντήσεως, στ. 12-18 6ον. 'Ο 'Ιακώβ ἐν Σαλήμ, στ. 18-20.

V. 'Ο 'Ιακώβ ἀπὸ Συχέμ εἰς Χεβρών.— Τελευταία συνάντησις του 'Ιακώβ μετὰ του πατρὸς του, Γενέσ. 34, 1-35, 29. 1ον. Ἀπαγωγή τῆς Δείνας ὑπὸ του Συχέμ. Γενέσ. 34, 1-4. 2ον. Στρατήγημα τῶν ἀδελφῶν τῆς Δείνα πρὸς ἐκδίκησιν του ἀπαγωγέως, στ. 5-24 α'.) 'Η ἐντύπωσις του 'Ιακώβ ἐκ τῆς προσβολῆς, στ. 5. β'.) Ἐντυπώσεις τῶν ἀδελφῶν τῆς Δείνα, στ. 6-7. γ'.) Προτάσεις του Ἐμῶρ, πατρὸς του ἐνόχου, στ. 8-10. δ'.) Προτάσεις του ἀπαγωγέως, στ. 11-12. ε'.) 'Ο ὄρος τῆς συνδιαλλαγῆς, στ. 13-24. 3ον. 'Η ἐκδίκησις, στ. 25-31. α'.) 'Η τρομερὰ ἐκδίκησις, στ. 25-29. β'.) Αἱ ἐπιτιμῆσεις του 'Ιακώβ, στ. 30-31. 4ον. 'Ο 'Ιακώβ λαμβάνει νέαν ἀποκάλυψιν ἐν Βαιθήλ. Γεν. 35, 1-15. α'.) Ἀναχώρησις ἀπὸ Συχέμ και ἀφιξίς εἰς Βαιθήλ, στ. 1-7. β'.) Θάνατος τῆς Δεββόρας, τροφῆς τῆς Ρεβέκκας, στ. 8. γ'.) Ἀνανέωσις τῶν θείων Ἐπαγγελιῶν, στ. 9-13. δ'.) 'Ο 'Ιακώβ ἐκτελεῖ δύο ταξίματά του, στ. 14-15. Πρὸβλ. Γενέσ. 2, 8 22. 5ον. Γέννησις του Βενιαμὶν και θάνατος τῆς Ῥαχὴλ, στ. 16 20. 6ον. Τὸ ἔγκλημα του Ρουβὴν, στ. 21-22α. 7ον. Ἀσίθμησις τῶν υἱῶν του 'Ιακώβ, στ. 22β-26. 8ον. 'Ο 'Ιακώβ παρὰ τῶ πατρὶ του 'Ισαάκ, στ. 27. 9ον. Ἡλικία του 'Ισαάκ, θάνατος αὐτοῦ, στ. 28-29.

E. I. K.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Μολονότι γνωρίζω ὅτι ἡ περὶ ἐμὲ φύσις, ὡς ὕλική. εἶναι ἄψυχος και νεκρὰ και θὰ ἔπρεπε νὰ συναγάγῃ ἐκ τούτου ὅτι εἶνε και ἄλογος, ἐν τούτοις αἰσθάνομαι ὅτι κατὰ μοι λέγει και αὐτὸ τὸ κατὰ τὸ ἐννοῶ. ὅ,τι δέ μοι ἐκφορᾶξαι δέν εἶνε ἄλλῶς τι ἀσήμαντον, ἀλλὰ μάλιστα και πολὺ σπουδαῖον. Ὅσαίς τὴν ἀτενίζω ἐταστικῶς, δηλαδὴ μὲ σκοπὸν νὰ εἰσδύσω εἰς τὰ μυστήριά της, νὰ βυθίσω τὸ βλέμμα τῆς ψυχῆς μου εἰς τὰ βάθη της και νὰ ἐξιχνιάσω ὅ,τι εἰς τοὺς κόλπους της μοι φαίνεται σκοτεινόν, τὴν ἀντιλαμβάνομαι ὡς τεράστιον ἀνοικτὸν πρὸς ζεοῦ βιβλίον μὲ σελίδας πολλάς, εἰς τὰς ὁποίας εἰμπορῶ νὰ ἀναγνώσω διαφωτιστικωτάτας ἀποκαλύψεις περὶ ἐνὸς προβλήματος. τὸ ὁποῖον ἐβασάνισε τὰς διανοίας ὄχι μόνον ἀπλῶν, ἀλλὰ και μεγαλοφυῶν ἀνθρώπων, ὁποῖοι ὑπῆρξαν οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι.

'Η πρώτη, λοιπόν, γνώσις τὴν ὁποῖαν ἀποκομίζω ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν του βιβλίου τούτου τῆς φύσεως εἶνε ὅτι μοι ἀποκαλύπτει μίαν ἄπειρον και πανσθενῆ δύναμιν. Τὰ σωματικά αἰσθητήριά μας δέν ἔχουν ἐντασιν τοιαύτην, ὡστε νὰ δύναται ὁ ἀνθρώπος νὰ ἀντιληφθῆ ὁλόκληρον τὸ Σύμπαν, καθ' ὅλον του τὸ μέγεθος και τὴν ἔκτασιν· ἀλλὰ και ἀπὸ ὅ,τι ὀλίγον εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀντιληφθῆ, καταλαμβάνεται ἀπὸ

δέος, τὸ ὁποῖον ἐντείνει εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ἢ ἐκ τῶν προσιτῶν εἰς τὰ ὑπερόσιτα εἰσδύουσα φαντασία του. Καὶ ἀπὸ αὐτὰς δὲ τὰς περιορισμένας τρομακτικὰς και καταστρεπτικὰς ἐκδηλώσεις τῆς περὶ αὐτόν, ὑπ' αὐτόν και ἐπ' αὐτοῦ φύσεως αἰσθάνεται ἑαυτὸν τόσον ἀδύνατον, ὡστε νὰ τὸν ἀντιλαμβάνεται ὡς μηδαμινὴν ὑπαρξίν, ὡς εὐθραστον κάλαμον, ἔρμαιον και τῆς ἐλαχίστης ἐνεργείας τῶν διεπόντων τὴν φύσιν νόμων.

'Η δευτέρα ἐντύπωσις μου ἀπὸ τὴν θεωρίαν τῆς φύσεως εἶνε ἡ τάξις. Ἐὰν τάξις εἶνε ἡ κανονικὴ ἀκολουθία γεγονότων, πραγμάτων και φαινομένων, ὁ περὶ ἐμὲ κόσμος εἶνε ἔκφρασις και δείκτις τεραστίου ρυθμοῦ, μᾶς πλατείας, πολυμεροῦς και πολυσυνθέτου κανονικῆς σειρᾶς αἰτίων και αἰτιατῶν, ἢ μεταξὺ τῶν ὁποίων σχέσις διακρατεῖ τὴν ἐν τῇ φύσει ἰσορροπίαν και καθιστᾷ δυνατὴν τὴν γνῶσιν και τὴν ζωὴν.

'Η ἔννοια τῆς κανονικῆς τῶν πραγμάτων ἀλληλουχίας και ἀντιστοιχίας ὑπομνηστικὴ τὸ λογικὸν τῶν ἀριθμῶν σύστημα, διὰ τοῦτο δ' ὁ Πυθαγόρας ἐδίδασκεν ὅτι τὰ πράγματα καθίστανται νοητὰ και γνωριστὰ ἔνεκα τῆς ἀριθμητικῆς τῶν ιδιότητος, ὡς μουσικὴν δὲ σφαιρῶν ἐξαορακτοῦσε τοὺς οὐρανοὺς διὰ τὸν ἀριθμὸν των, τῆς τάξεως δὲ τὸν ἐπὶ του χάους θρόμβον ἠπέδιδεν εἰς τὴν ἐπιστήμην τῶν ἀριθμῶν.

Δὲν προφθάνω ἀκόμη νὰ ὁλοκληρώσω τὸν θαυμασμὸν μου ἀπὸ τὴν εὐρυθμίαν τῶν πάντων ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς φύσεως διάταξιν, ἢ ὁποῖα μεταβάλλει τὸ χάος εἰς «κόσμον», και ἀμέσως ἢ περὶ ἐμὲ εὐκοσμία αὕτη ὀμιλεῖ εἰς τὴν ψυχὴν μου μὲ τὴν γλώσσαν του καλλοῦς. Τὰ πάντα ἐν τῇ φύσει εἶνε ὡραῖα, ἀπειρώς ὡραιότερα και ἀπὸ τὰ ἄριστα τῆς μεγαλοφυεστεράς ἀνθρωπίνης τεχνουργίας κατασκευάσματα. Ἀπὸ τὸ ἀσήμαντον φύλλον τῆς χλόης μέχρι τῆς ἰριδος και ἀπὸ τὸν γαλήνιον πίνακα τῆς πεδιάδος μέχρι τῆς τροικυμώδους ἐκρήξεως τῶν καταλυτικῶν φυσικῶν δυνάμεων, εἰς ὅλην τὴν στατικὴν τῆς ἐμφάνισιν και εἰς τὰς δυναμικὰς ἐκδηλώσεις της ἢ φύσις μᾶς ὀμιλεῖ τὴν γλώσσαν του καλοῦ, τῆς ἁρμονίας, τῆς συμφωνίας, του ρυθμοῦ και του ὑψηλοῦ. Διότι εἶνε ἡ ἀψευδὴς γλώσσα τῆς ἀληθείας, τῆς εὐλοκίας, τῆς ἀφελείας και τῆς ἀπλότητος, ἀλλὰ και τῆς μεγαλοπροπειίας ἢ γλώσσα τῆς φύσεως. Μοι ὀμιλοῦν τὴν γλώσσαν των τὸ ἀνθύλλιον και ἡ κυπάρισσος και ἡ πλάτανος, ἀλλὰ και του δάσους ἢ βαρεῖα σιγὴ και τῆς κοιλάδος τὸ ἤρεμον πλάτος και ἡ ἔκτασις του ὠκεανοῦ και ἡ λάμψις τῆς ἀστραπῆς και τῆς καταιγίδος ἢ ἔκρηξις ἔχουν τὴν γλώσσαν μὲ τὴν ὁποῖαν ἐκφορᾶζον τὸ ἐντυπωτικὸν μεγαλεῖόν των, ἀπέναντι του ὁποῖου καθηλώνουν τὴν ἔκτασίν μου.

'Ἀλλὰ δύναμις, ἐκδηλουμένη εἰς τοιαύτην τάξιν και κάλλος τοιοῦτο, παρουσιάζει τὴν φύσιν ὡς ἐν τεράστιον βασίλειον, πανταχόθεν του ὁποῖου ἀκούεται τῆς σκοπιμότητος ἢ φωνῆ. Δέν ὑπάρχουν εἰς τὴν φύσιν ἄσκοπα και ἀπόσκοπα και παράσκοπα και τυχαῖα, ἐὰν δὲ ὁ πεπερασμένος μας νοῦς και ἡ ἔτι ἀτελής μας γνώσις δέν κατάρθωσεν ἀκόμη νὰ ἀντιληφθῆ τὸν λόγον ἱκανῶν πραγμάτων και φαινομένων, τοῦτο δέν σημαίνει και ὅτι οὗτος εἶνε ἄνυπαρκτος. Ὑπάρ-

χει σκόπιμος ἀμοιβαία ἀντιστοιχία καὶ προσαρμογή τῶν τριῶν βασιλείων τῆς, τοῦ νεκροῦ, τοῦ φυτικοῦ καὶ τοῦ ζωϊκοῦ, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν πραγμάτων καὶ φαινομένων καὶ πάσης μικρᾶς καὶ μεγάλης λειτουργίας, ἐξ ὧν ὑφαίνεται ἕκαστον.

Ἄλλα ὅπου ἀκούεται γλῶσσα καταληπτή ὑπὸ τῶν λογικῶν ὄντων, αὕτη εἶνε ἐκφραστικὴ ἐννοιῶν, ὅταν δ' αἱ ἐννοιαὶ αὐταὶ ἦνε ὡς ἐκείναι τὰς ὁποίας ἀντιλαμβάνομεθα ἐξαγγελιομένας ὑπὸ τῆς φύσεως—τῆς τάξεως, τοῦ κάλλους καὶ τοῦ σκοποῦ—, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ φύσις εἶνε λογικὴ, ἀπαύγασμα Λόγου, Ὑψίστου Νοῦ ἀποκάλυψις. Διότι αἱ ἰδέαι τάξεως, κάλλους καὶ σκοπιμότητος ὑπερβαινόντων ἀπειρώς τὴν δύναμιν καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ ἐν τῇ φύσει μοναδικοῦ λογικοῦ ὄντος, ὁποῖος ὁ ἄνθρωπος, μόνον ὡς ἀπαύγασμα τῆς Ὑψίστης Δυνάμεως καὶ Σοφίας ὑπερβατικῆς ἔξω τῆς φύσεως τελούσης, καὶ ὑπὲρ αὐτήν, δύναται νὰ νοηθῶν.

Ἄψυχος, λοιπόν, καὶ νεκρὰ χαρακτηρίζεται ἡ περὶ ἐμὲ φύσις, ἀλλ' εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου τῆς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ ψυχὴ μου ἀκροάζεται μίαν ὑπεριότις λογικῆς γλῶσσαν, ἀνακαλύπτω τὴν κλεῖδα ἐνὸς προβλήματος, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς ἀνθρώπους τινὰς τῆς σημερινῆς ἀκόμη ἐποχῆς παρουσιάζεται δύσλυτον. Τὸ πρόβλημα τοῦτο εἶνε ἡ περὶ τοῦ Θεοῦ ἀλήθεια. Μᾶς τὴν ἀποκαλύπτει κατὰ τὸν ἀπλοῦστερον καὶ εὐκολώτερον τρόπον ἡ γλῶσσα τῆς φύσεως, ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν ὀφθαλμοὺς νὰ τὴν ἀντιλαμβάνομεθα, διότι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, κυρίως, ἀπευθύνεται ἡ γλῶσσα τῆς φύσεως. «Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα. Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρρῶνεται ῥῆμα, καὶ νύξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γνῶσιν. Οὐκ εἰσι λαλιαί, οὐδὲ λόγοι, ὧν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν» βλέπεις, δηλαδή, τὸν ἑναστὸν οὐρανὸν καὶ εἶνε ὡς νὰ ἀκούσῃ φωνὴν του. Καὶ ὅτι μεταδίδουν αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες εἰς τὴν διαδοχὴν τῶν αἰώνων περὶ αὐτῆς, ἀκούεται μέχρι καὶ τῶν ἔσχατιῶν τῆς γῆς, εἰς ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα: «Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν». Καὶ λέγει ὁ φθόγγος αὐτὸς ὅτι τὸ θανάσιμον τοῦτο εἰς τάξιν, κάλλος καὶ σκοπιμότητα Σύμπαν εἶνε ποίημα τοῦ παντοδυνάμου καὶ πανσόφου δημιουργοῦ.

ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΚΩΛΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

[3]

Περὶ τῶν ἐξ ἀγχιστείας συγγενειῶν, τούτέστιν ἀπὸ δύο συγγενείας

Οὐ δύναται τις λαβεῖν μητέρα καὶ θυγατέρα.

Πέτρος—Μαρία καὶ ἀπέθανεν ἡ Μαρία. Μαρίας θυγάτηρ: Εἰρήνη.

Οὐ δύναται λαβεῖν ὁ Πέτρος τὴν Εἰρήνην εἰς γυναῖκα, ὅτι εἶναι προγονὴ του καὶ εἶναι βαθμοῦ 2.

Οὔτε μάμμη καὶ ἐγγονήν.

Πέτρος—Μαρία, Εἰρήνη, Ἄννα.

Οὐ δύναται λαβεῖν ὁ Πέτρος τὴν Ἄνναν, ἐπειδὴ εἶναι ἐγγονὴ τῆς Μαρίας καὶ εἶναι βαθμοῦ 5.

Οὔτε μάμμη καὶ δισεγγόνην.

Πέτρος—Μαρία, Εἰρήνη, Ἄννα, Θεοδώρα.

Οὐ δύναται λαβεῖν ὁ Πέτρος τὴν Θεοδώραν, ἐπειδὴ εἶναι ἐγγονὴ τῆς Μαρίας καὶ εἶναι βαθμοῦ 4.

Οὔτε μάμμη καὶ τρισεγγόνην.

Πέτρος—Μαρία, Εἰρήνη, Ἄννα, Θεοδώρα, Ἐλένη.

Οὐ δύναται λαβεῖν ὁ Πέτρος τὴν Ἐλένην ἐπειδὴ εἶναι τρισεγγόνη τῆς Μαρίας καὶ εἶναι βαθμοῦ 5.

Οὔτε θεῖαν μεγάλην καὶ ἀνεψιάν.

Πέτρος Μαρία ἀδελφ. Θεοδώρα, Εἰρήνη.

Οὐ δύναται λαβεῖν ὁ Πέτρος τὴν Εἰρήνην, ἐπειδὴ εἶναι ἀνεψιὰ τῆς Μαρίας καὶ εἶναι βαθμοῦ 3.

Οὔτε ἐγγονὴν τῆς γυναικαδέλφης αὐτοῦ.

Πέτρος—Μαρία ἀδελφ. Θεοδώρα, Εἰρήνη, Ἄννα.

Οὐ δύναται ὁ Πέτρος λαβεῖν τὴν Ἄνναν, ἐπειδὴ εἶναι ἐγγονὴ τῆς Θεοδώρας τῆς γυναικαδέλφης αὐτοῦ καὶ εἶναι βαθμοῦ 4.

Οὔτε δύο ἐξαδέλφας.

Πέτρος—Μαρία ἐξαδέλφη Θεοδώρα.

Οὐ δύναται ὁ Πέτρος λαβεῖν τὴν Θεοδώραν ἐξαδέλφην τῆς Μαρίας τῆς πρώτης γυναικὸς αὐτοῦ ὅτι εἶναι βαθμοῦ 5.

Οὔτε δύο δισεξαδέλφας.

Πέτρος—Μαρία ἐξαδέλφη Θεοδώρα Ἐλένη, δισεξαδέλφη Εἰρήνη.

Οὐ δύναται ὁ Πέτρος λαβεῖν τὴν Εἰρήνην δισεξαδέλφην Μαρίας τῆς πρώτης γυναικὸς αὐτοῦ, ὅτι εἶναι βαθμοῦ 6.

Λαμβάνει δὲ τὴν θυγατέρα τῆς δισεξαδέλφης αὐτῆς.

Πέτρος—Μαρία, ἐξαδέλφη Θεοδώρα.

Ἐλένη δισεξαδέλφη Εἰρήνη, Ἄννα δύναται δὲ λαβεῖν τὴν θυγατέρα τῆς δισεξαδέλφης αὐτοῦ Μαρίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ὅτι εἶναι βαθμοῦ 8.

Οὐ δύναται πατὴρ καὶ υἱὸς λαβεῖν μητέρα καὶ θυγατέρα.

Πέτρος—Μαρία Ἰωάννης—Θεοδώρα.

Οὐ δύναται ὁ Ἰωάννης λαβεῖν γυναῖκα τὴν Θεοδώραν, ἐπειδὴ εἶναι προγονὴ τοῦ Πέτρου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ εἶναι βαθμοῦ 2.

Οὔδὲ πατὴρ καὶ υἱὸς μάμμη καὶ ἐγγονήν.

Πέτρος—Μαρία, Θεοδώρα, Ἄννα.

Οὐ δύναται ὁ Ἰωάννης λαβεῖν γυναῖκα τὴν Ἄνναν, ἐγγονὴν Μαρίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ὅτι εἶναι βαθμοῦ 3.

Οὔδὲ πατὴρ καὶ υἱὸς μάμμη καὶ δισεγγόνην.

Πέτρος—Μαρία Ἰωάννης—Θεοδώρα, Ἄννα Εἰρήνη.

Οὐ δύναται ὁ Ἰωάννης λαβεῖν γυναῖκα τὴν Εἰρήνην, δισεγγόνην Μαρίας, γυναικὸς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅτι εἶναι βαθμοῦ 4.

Οὔτε μάμμη καὶ τρισεγγόνην.

Πέτρος—Μαρία Ἰωάννης—Θεοδώρα, Ἄννα, Εἰρήνη, Ἐλένη

Οὐ δύναται ὁ Ἰωάννης λαβεῖν γυναῖκα τὴν Εἰρήνην τρισεγγόνην τῆς Μαρίας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅτι εἶναι βαθμοῦ 5.

Οὔδὲ πατὴρ καὶ υἱὸς δύο ἀδελφάς.

Πέτρος—Μαρία ἀδελφ. Θεοδώρα Ἰωάννης.
 Οὐ δύναται ὁ Ἰωάννης λαβεῖν γυναῖκα τὴν Θεοδώραν, ἐπειδὴ εἶναι γυναικαδέλφη τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ εἶναι βαθμὸς 3.
 Οὐδὲ πατὴρ καὶ υἱὸς μεγάλην θεῖαν καὶ ἀνεψιάν.
 Πέτρος—Μαρία ἀδελ. Θεοδώρα, Εἰρήνη.
 Ἰωάννης.
 Οὐ δύναται ὁ Ἰωάννης λαβεῖν γυναῖκα τὴν Εἰρήνην, ὅτι εἶναι ἀνεψιά τῆς Μαρίας γυναικὸς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ εἶναι βαθμὸς 4.
 Οὐδὲ πατὴρ καὶ υἱὸς δύο ἐξαδέλφας.
 Πέτρος—Μαρία ἀδελφ. Θεοδώρα.
 Ἰωάννης Ἐλένη ἐξαδέλφ. Εἰρήνη.
 Οὐ δύναται ὁ Ἰωάννης λαβεῖν γυναῖκα τὴν Εἰρήνην ἐξαδέλφην Μαρίας τῆς γυναικὸς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅτι εἶναι βαθμὸς 5.
 Οὐδὲ πατὴρ καὶ υἱὸς μικρὰν θεῖαν καὶ ἀνεψιάν.
 Πέτρος—Μαρία ἐξαδέλφ. Θεοδώρα, Εἰρήνη.
 Ἰωάννης.
 Οὐ δύναται ὁ Ἰωάννης λαβεῖν γυναῖκα τὴν Εἰρήνην, θυγατέρα Θεοδώρας τῆς ἐξαδέλφης Μαρίας, γυναικὸς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὅτι εἶναι βαθμὸς 5.
 Οὐδὲ πατὴρ καὶ υἱὸς δύο δισηξαδέλφας.
 Πέτρος—Μαρία, ἐξαδέλφη Θεοδώρα.
 Ἰωάννης Ἐλένη δισηξαδέλφη Εἰρήνη.
 Οὐ δύναται ὁ Ἰωάννης λαβεῖν εἰς γυναῖκα τὴν Εἰρήνην, δισηξαδέλφην Μαρίας τῆς γυναικὸς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅτι εἶναι βαθμὸς 2.
 Οὐδὲ πάππος καὶ ἐγγονος μητέρα καὶ θυγατέρα.
 Παῦλος—Μαρία
 Ἰωάννης—Θεοδώρα. Γεώργιος.
 Οὐ δύναται ὁ Γεώργιος λαβεῖν γυναῖκα τὴν Θεοδώραν προγονήν τοῦ πάππου αὐτοῦ, ὅτι εἶναι βαθμὸς 3.
 Οὐδὲ πάππος καὶ ἐγγονος μᾶμμη καὶ ἐγγονήν.
 Πέτρος—Μαρία Ἰωάννης—Εἰρήνη.
 Παῦλος—Ἄννα.
 Οὐ δύναται ὁ Παῦλος λαβεῖν γυναῖκα Ἄνναν ἐγγόνην Μαρίας τῆς γυναικὸς τοῦ πάππου αὐτοῦ, ὅτι εἶναι βαθμὸς 4.
 Οὐτε πάππος καὶ ἐγγονος μᾶμμη καὶ δισηγγόνην.
 Πέτρος—Μαρία Ἰωάννης—Εἰρήνη.
 Παῦλος—Ἄννα, Θεοδώρα.
 Οὐ δύναται ὁ Παῦλος λαβεῖν γυναῖκα τὴν Θεοδώραν δισηγγόνην Μαρίας τῆς γυναικὸς τοῦ πάππου αὐτοῦ, ὅτι εἶναι βαθμὸς 5.
 Οὐδὲ πάππος καὶ ἐγγονος δύο ἐξαδέλφας.
 Πέτρος Μαρία ἐξαδέλφ. Ἄννα
 Ἰωάννης, Παῦλος.
 Οὐ δύναται ὁ Παῦλος λαβεῖν τὴν Ἄνναν ἐξαδέλφην Μαρίας τῆς γυναικὸς τοῦ πάππου αὐτοῦ, ὅτι εἶναι βαθμὸς 5.
 Οὐδὲ πάππος καὶ ἐγγονος μεγάλην θεῖαν καὶ ἀνεψιάν.
 Πέτρος—Μαρία ἀδελφὴ Θεοδώρα, Εἰρήνη.
 Ἰωάννης, Γεώργιος
 Οὐ δύναται ὁ Γεώργιος λαβεῖν γυναῖκα τὴν Εἰρήνην ἀνεψιάν Μαρίας γυναικὸς τοῦ πάππου αὐτοῦ, ὅτι εἶναι βαθμὸς 5.

Πάππος δὲ καὶ ἐγγονος λαμβάνουσι μικρὰν θεῖαν καὶ ἀνεψιάν.
 Πέτρος—Μαρία, ἐξαδέλφη Θεοδώρα, Εἰρήνη.
 Γεώργιος.
 Δύναται λαβεῖν ὁ Γεώργιος γυναῖκα τὴν Εἰρήνην, θυγατέρα Θεοδώρας, δισηξαδέλφης Μαρίας, γυναικὸς τοῦ πάππου αὐτοῦ, ὅτι εἶναι βαθμὸς ...
 Πάππος καὶ δισηγγονος δὲν πέρνου δύο ἐξαδέλφας.
 Πέτρος—Μαρία ἐξαδέλφη Θεοδώρα,
 Ἰωάννης, Γεώργιος, Παῦλος
 Οὐ δύναται λαβεῖν ὁ Παῦλος γυναῖκα τὴν Θεοδώραν ἀγκαλιὰ καὶ εἶναι βαθμοῦ.. ἀλλὰ διὰ τὸ εὐπρεπές.
 Δύο ἀδελφοὶ δὲν λαμβάνουσι δύο ἐξαδέλφας
 Παῦλος, Πέτρος Μαρία, ἀδελφὴ Ἄννα.
 Οὐ δύναται λαβεῖν ὁ Παῦλος τὴν Ἄνναν, εἰς γυναῖκα, ὅτι εἶναι γυναικαδέλφη Πέτρου τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ εἶναι βαθμὸς 4.
 Οὐτε μεγάλην θεῖαν καὶ ἀνεψιάν δὲν πέρνου δύο ἀδελφοί.
 Παῦλος, Πέτρος—Μαρία, ἀδελφὴ Ἄννα, Εἰρήνη.
 Οὐ δύναται λαβεῖν ὁ Παῦλος τὴν Εἰρήνην εἰς γυναῖκα, ὅτι εἶναι ἀνεψιά τῆς νύμφης του καὶ εἶναι βαθμοῦ 5.
 Οὐτε δύο ἐξαδέλφας πέρνου δύο ἀδελφοί.
 Παῦλος ἀδελφ. Πέτρος—Μαρία ἀδελφ. Ἄννα Ἐλένη ἐξαδέλφη Εἰρήνη.
 Οὐ δύναται ὁ Παῦλος λαβεῖν εἰς γυναῖκα τὴν Εἰρήνην, ὅτι εἶναι ἐξαδέλφη τῆς Μαρίας τῆς νύμφης του καὶ εἶναι βαθμοῦ 6
 Δύο ἀδελφοὶ λαμβάνουσι μικρὰν θεῖαν καὶ ἀνεψιάν.
 Παῦλος ἀδελφ. Πέτρος Μαρία ἀδελφ. Ἄννα.
 Ἐλένη ἐξαδέλφη Εἰρήνη, Ἀγάπη.
 Ὁ Παῦλος δύναται λαβεῖν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀγάπην, θυγατέρα τῆς ἐξαδέλφης Μαρίας τῆς νύμφης του, ὅτι εἶναι βαθμὸς ...
 (Συνεχίζεται)

Δ. ΠΕΤΡΑΚΑΚΟΣ
 Β. ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΠΑΡΑ ΤΗ' Ι. ΣΥΝΟΔΩ'Ι

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ὁ ναὸς τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ Κυβέρνησις τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ της νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν συντέλειαν τῶν πρὸς ἀναστήλωσιν τοῦ ἀπειλοῦντος πύου ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως τῆς Ἱερουσαλήμ, συνεκάλεσεν εἰς σύσκεψιν τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν κατὰ τὸ ἀνέκαθεν προσκυνηματικὸν καθέσιως τῶν Ἀγίων Τόπων ἐνδιαφερομένων, ἤτοι τῶν Πατριαρχείων ὁρθοδόξου καὶ ἀρμενικοῦ καὶ τῶν φραγκισκανῶν, εἰς τοὺς ὁποίους προέτεινε τὴν ἐξ ἴσου ἀνάληψιν τῆς ἀπαιτηθεσομένης δαπάνης ἀνερχομένης εἰς £ 150,000. Κατὰ σχετικὴν πρὸς τὸ ζήτημα ἀνταπόκρισιν πρὸς τοὺς «Ἐκκλησιαστικὸς Καιροῦς» τοῦ Λονδίνου, οἱ μὲν λατῖνοι καὶ οἱ ἀρμένιοι συγκατετέθησαν κατ' ἀρχὴν νὰ ἀναλάβωσι τὴν ἀναλογοῦσαν εἰς αὐτοὺς δαπάνην· τὸ ὁρθόδοξον ὅμως Πατριαρχεῖον ἐδήλωσεν ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τοῦ τόσον σπου-

δαίον τούτου ζητήματος, ἐφ' ὅσον δὲν τεματίζεται ἢ ἐκκρεμότης τῆς ἐπισήμου ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς ἀρχῆς ἀγαπητοῦ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Τιμοθέου. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶδησις ἐκκαίρου ἠγγελεῖν ἀπροσδόκητον ὅσον καὶ παράδοξον διάβημα τῆς Κοπτικῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἐκκλησίας πρὸς τὴν αἰγυπτιακὴν κυβέρνησιν. Ὁ κόπτης Πατριάρχης ἐπισκεφθεὶς τὸν αἰγύπτιον Πρωθυπουργὸν καὶ Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν προέτεινεν ὅπως ἡ αἰγυπτιακὴ κυβέρνησις δεχθῆ ἢ εἰσφέρει διὰ τὸν ἐν λόγῳ σκοπὸν τὸ ποσὸν £ 30,000 ἐπὶ τῷ λόγῳ οὗ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἐν Ἱεροσολέμοις ναοῦ ἐνδιαφέρονται τόσον οἱ κόπται, ὅσον καὶ οἱ μουσουλμάνοι τῆς Αἰγύπτου. Καὶ ἡ μὲν αἰγυπτιακὴ κυβέρνησις φέρεται συμπαθῶς διατεθεῖσα πρὸς τὴν πρότασιν, ἀλλ' οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὑπάρχει, ὅτι ἡ προσφορά θὰ ἦγε ἀπαράδεκτος ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως τῆς Παλαιστίνης, δεδομένου ὅτι δὲν θὰ συγκατατεθῶσιν αἱ προμνημονευθεῖσαι τρεῖς Ἐκκλησίαι εἰς τόσον σπουδαίαν συμμετοχὴν τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἐπιχειρηθησομένας ἐπανορθώσεις τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἐφ' ὅσον, ἄλλως τε, οὐδὲ κλιν ἐκλήθησαν ὅπως μετὰσχῶσι τῆς περὶ αὐτῶν ἐπισήμου οὐσκέφειας.

Ὀνυτικὴ πανήγυρις.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐν Ρώμῃ περὶ τὰ μέσα ἰσχυρομένου μνηδὸς ἐκιδεϊκτικῶς πανηγυρικῆς ἀνακηρύξεως ὅς ἅγιον τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Ἀνδρέου Μποπόλη, ἐνὸς ἐκ τῶν ἱστορικῶν ἐργατῶν τῆς Οὐνίας ἐν Πολωνίᾳ, ὁ «λόγος» τῆς ὀρθοδόξου Μητροπόλεως Βαρσοβίας ἐν κυρίῳ ἀρθρῷ σημειοῖ μετὰ πικρίας θαδικαιολογημένην τὴν ἐκδηλοῦσαν τὸν πολωνικὸν λατινισμόν καὶ ἐκμηδενισμὸν τὴν ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδοξίαν, ἣν ἔχει συστηματικῶς ὡς στόχον τῆς ἐχθρότητός της, ἐκδηλουμένης καὶ ἐν τῇ περὶ ἧς ὁ λόγος περιγράφει ἐν τῷ προκλητικῶς ἀντοσθόδοξῳ χαρακτῆρι τῶν ἐν Ρώμῃ ὀνυτικῶν ἐορτῶν, πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὰς ὁποίας διοργανοῦνται καὶ θερησκευτικὰ προσκυνηματικὰ ἐκ Πολωνίας ταξείδια τῶν πολωνῶν καθολικῶν. Πᾶσι ἀρέσκειται εἰς τοιοῦτους θριάμβους τὸ Βατικανόν.

Εἰς τὴν σφαιρὴν μελετῶν τῶν Presences, ἐκιδιδόμενῃ ὑπὸ τοῦ νέου, ἀλλὰ σημαίνοντος συγγραφέως κ. Daniel Rops, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐδημοσιεύθησαν ἔργα διασήμων συγγραφέων, ὡς τοῦ Maritain καὶ τοῦ Berlioz, ἐξεδόθησαν τελευταίως, τῇ συναγωγῇ πολλῶν λογίων, δύο ἐνδιαφέροντα ἔργα. Τὸ ἐν εἰς αὐτῶν φέρει τὸν τίτλον «ὁ κομμουνισμὸς καὶ οἱ χριστιανοί» καὶ τὸ ἄλλο καὶ Ἑβραϊστί. Τὸ πρῶτον ἐξεδόθη ἐξ ἀφορμῆς τῆς σημειωθεῖσης τελευταίας μεταξὺ τῶν ἐν Γαλλίᾳ κομμουνιστῶν κινήσεως, ὅπως πλησιάσῃ τὴν χριστιανικὴν παράταξιν προσφέροντες τὴν συνεργασίαν των, ἵνα τοιουτοτρόπως ἐπιφέρῃσιν αὐτοὺς εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐν Γαλλίᾳ ρωμαιοκαθολικῶν. Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης κινήσεως εἶναι ἡ ὑπὸ κομμουνιστῶν ἐκδοσις περιοδικοῦ, τῆς Terre Nouvelle, τὸ ὅποιον ὡς ἐμβλημα αὐτοῦ ἔχει τὸ σφραγοδρέπανον καὶ τὸν σταυρὸν ἠγαμένα. Οἱ συναρτάται ὅμως τοῦ ἀνωτέρου ἔργου διασάφισαν τὴν οὐσίαν καὶ τὰς βάσεις τοῦ κομμουνισμοῦ καταδείξαντες τὸ ἀδύνατον τῆς συνεργασίας. Τὸ δεύτερον ἐκ τῶν βιβλίων, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸ ἑβραϊκὸν ζήτημα, δίδει μίαν εὐρεζαν ἱστορικὴν ἀνασκόπῃσιν τοῦ ὅλου προβλήματος καὶ τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐν τῷ

παρόντι ἰδιαιτέρως ἐν Γερμανίᾳ καὶ Γαλλίᾳ. Τὸ ἔργον χαρακτηρίζεται ἀμεροληψία, τοιζομένων τῶν ἀμφοτέρωθεν ὑπαρχόντων κακῶν. Παρὰλλήλως δὲν παραλείπεται νὰ τονισθῆ ἡ βαθυτέρα οὐσία τοῦ προβλήματος, τὸ ὅποιον ἐν τέλει εἶναι θερησκευτικόν. Εἰς κατ' οὐσίαν μεσοιακὸς λαὸς, γράφει ὁ Jacques Maritain, ὡς ὁ ἰουδαϊκός, ἀπὸ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἀργεῖται τὸν ἀληθῆ Μεσσίαν κατ' ἀνάγκην πλεον εἶναι ἀνατρηπτικός. Καὶ δὲν ἐννοῶ ἀνατρηπικός κατὰ προδιαγεγραμμένον σχέδιον. Ἀλλὰ λόγω τῆς μεταφυσικῆς ἀνάγκης, ἡ ὁποία μεταβάλλει τὰς μεσοιακὰς τῶν ἐλπίδας καὶ τὸ πάθος των διὰ τὴν ἀπόλυτον Δικαιοσύνην εἰς τὴν δραστηριοτέραν ἐπαναστατικότητα, ὅταν καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ ὑπερφυσικοῦ σχεδίου». Τὸ πρόβλημα τοῦτο, γράφει ἄλλος μεταφράτης, ὁ κ. Gasincaud, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λυθῆ αὐτὸ διὰ τῆς βίας οὔτε διὰ τῶν σφαγῶν. Τὸ πρόβλημα τοῦτο, καὶ φαίνεται, δὲν σημαίνει ἄλλο τι ἢ τὴν ἐρευναν παρὶ τοῦ τελικοῦ σκοποῦ τοῦ ἀνθρώπου.

ΧΡΟΝΙΚΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατὰ τὴν ἀξίαν ἐβδομάδα συνεδρίασε δις ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ἀπᾶς τὸ Πρωτοβάθμιον Πανοδικὸν Δικαστήριον. Τὴν δὲ Τετάρτην συνέληθον εἰς τακτικὴν ὡσούτως συνεδρίαν τὸ Συμβούλιον τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

— Συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ τυπικοῦ τῆς ἐκκλησίας κατὰ τὴν ὁποίαν ὁσάκις ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου συμπέσῃ πρὸ τοῦ Πάσχα καὶ ἐφέτος ἐπειδὴ ἡ 23ῃ Ἀπριλίου θὰ συμπέσῃ τὸ Μέγα Σάββατον, ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου θὰ ἐορτασθῆ τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα.

— Ὁ κ. Κ. Πάχος ἐπέβαλε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ὑπόμνημα ἐν ᾧ ἐπιτίθει τὰς σκέψεις του πρὸς ἀνορθῶσιν τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς. Τὸ ὑπόμνημα περιεπέμφθη εἰς τοιμαθῆ Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Σεβ. Κερκύρας, Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Κεφαλληνίας καὶ ὑποβλήθη τὸ πρόβλημα αὐτῆς τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ.

— Ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μικ. Ἀρχιεπισκόπου Ἐπιτροπὴ τοῦ Κασσιματείου κληροδοτήματος ἐν τῇ χθεσινῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ ἀπεφάσισε τὴν εἰς Βυρσοπὴν ἀποστολὴν δύο ὑποτρόφων πρὸς σπουδὴν τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς.

— Ἀρθρὸν ὁ Μνασρωτάτος Ἀρχιεπίσκοπος θὰ τελεσθῆ τὰ ἐγκαινία τοῦ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης εἰς Παισαῖα, ὃ ὁποῖος ἰδοθῆθῃ θαλάσσης τοῦ κ. Βυκεντίου Καΐβανο εἰς μνήμην τῆς συζύγου του Αἰκατερίνης καὶ ἐδωρήθη εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ὁργανοτροφεῖον Βουλαιαγμένης.

— Ὁ εὐαγγελιστὴς τοῦ Ἀγίου Πάπου κ. Γεδέκουλος ἀπαντῶν εἰς σχετικὸν ἐρώτημα τοῦ Μνασρωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἀποφάνεται ὅτι ὁ ἀνακληρωτῆς τοῦ κατὰ πρῶτον λόγον ἐκπροσωποῦντος τὸ νομικὸν πρόσωπον εἰς δίωξιν δύνανται νὰ διώξῃ τὸν ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου ἀποκείμενον ὄργανον. Ἀνακληρωτῆς ὅμως περὶ αὐτὸ κατὰ τὸ κατὰστατικὸν τοῦ νομικοῦ προσώπου ἐπεὶ οὗτος καὶ ἐν προκειμένῳ ὁ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἐπιληθῶν διατάξεις ἀνακληρωτῆς τοῦ Μνασρωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἢ Μητροπολίτου, οὗτος θὰ εἴχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἐπέσῃ καὶ δίωξῃ ὡς ἀνακληρωτῆς τῆς ἐπισκοπῆς ἢ νὰ μετᾶσχῃ ταύτης, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ἐκείστος παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἢ Μητροπολίτου ἐπιζόμενος καὶ εἰς πρὸς ὅσον ὄρου. Μὴ ὑπάρχοντες τοιοῦτον ἀνακληρωτῆ ὅθεν εἶναι δυνατόν ἡ ἐν τῇ δίωξιν ἀνακληρωτῆς Ἀρχιεπισκόπου ἢ Μητροπολίτου καὶ συνεπῶς εἶσε ἢ παρ' ἄλλου ὄρου τοῦ ὄρου. Ἀναφασίσθη ὅπως διὰ νόμον εὐθιμισθῆ τὸ ζήτημα.

— Διὰ Β. Διατάγματος ἀνενημέθη χάρις τῷ Ἱερῷ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σάμου καὶ Ἰκαρίας Κωνσταντίνῳ Γεωργίῳ, καταβεδικασμένῳ εἰς καθίστασιν ἐπὶ παλαιομερολογισμοῦ ὑπὸ τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνεδικοῦ Δικαστηρίου, μεταγόνου δ' ἐφ' οἷς ἠάσενται.

— Διὰ Β. Διατάγματος ἀνενημέθη προηγούμενον Η. Δ.

ἀπὸ 25 Νοεμβρίου π. ε. π. περὶ ἰδρύσεως νέας ἐνορίας ἐν Συντέκῳ Βάλτου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας.

— Ἐχορηγήθη ἰδίᾳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πενθήμερος ἀπουσίας ἀδεία δι' Ἀθήνας καὶ διὰ λόγους ὑπηρεσιακοῦς τῷ Σ. Μητροπολίτῃ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Γεωμανῷ.

— Διὰ Β. Διαταγμάτων ἰδρύθησαν νέαι ἐνορία α) ἐν τῷ Συνοικισμῷ Καλεντζίου Ζευγολατιοῦ τῆς ἱ. Μητροπόλεως Κορινθίας ἔχουσα ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου, β) ἐν τῷ χωρίῳ Βαρῆς τῆς ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἔχουσα ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, καὶ γ) ἐν τῷ Συνοικισμῷ Κόκκας τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Τριφυλίας ἔχουσα ἐνοριακὸν ναὸν τὸν τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

— Διὰ Β. Διατάγματος διορίσθησαν μέλη τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Σπάρτης τακτικά μὲν οἱ αἰδεσ. Α. Γαλανόπουλος καὶ Γεώργιος Καραχάλιος, ἀναπληρωματικά δὲ οἱ αἰδεσ. Π. Κεφαλαῖς καὶ Γ. Βακάτης.

— Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ. Ἀθηναγόρας διὰ γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον γνωρίζει δι. εἰς τὸ μέλλον οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Ἀμερικῆς εἰς τὴν ἰδίαν των πατριδα κληρικοί ὄχι μόνον δι' ἐφημερίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐφησυχασίαν διὰ βίου, θὰ λαμβάνωσι τὰ σχετικά αὐτῶν ἀπολυτήρια γράμματα μόνον κατόπιν γνωμοδοτήσεως τοῦ οἰκείου ἐν Ἑλλάδι Μητροπολίτου.

— Διὰ Β. Διατάγματος ἀπενεμήθη χάρις τῷ εἰς καθαιρέσιν καταδικασμένῳ ἱερεὶ τῆς ἱ. Μητροπόλεως Σάμου Γεωργίῳ Στενῷ ἐπὶ παλαιομερολογιστικῷ.

— Ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐχορηγήθη ἀδεία ἀπουσίας δι' Ἀθήνας ὀκταήμερος τοῖς Σ. Μητροπολίταις Παραμυθίας κ. Γεωργίῳ καὶ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Ἀνδρέῳ δι' ὑπηρεσιακὰς ὑποθέσεις, ὀκταήμερος δὲ μετὰ τὸ Πάσχα τῷ Σ. Μητροπολίτῃ Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης κ. Προκοπίῳ διὰ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατριδα Γεράκιον Λακεδαιμόνος.

— Εἰς τὸ Β. Τριμελές Πλημμελειοδικεῖον ἐγένετο τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἡ δίκη τοῦ χιλιαστοῦ Δημ. Κουμουτζῆ κατηγορουμένου ἐπὶ προσηλυτισμῷ. Κατὰ τὴν πολυήμερον διάρκειαν τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἀνωτέρω ὑποθέσεως ἀπεκαλύφθη ὅτι οἱ χιλιασταὶ συνέρχονται τρίς τῆς ἑβδομάδος εἰς ἓν οἶκημα τῆς οδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου. Εἰς τὸ οἶκημα αὐτὸ ὠδήγησε καὶ ὁ ἐκ Κρήτης χιλιαστὴς ἔμπορος Μηνᾶς Α. Κοκκινάκης τὴν μνηστὴν του Μαρίαν Φαρβάντη, διὰ τὰ τελέση τὸν γάμον του ἐνώπιον τῶν «ἀδελφῶν» — ὅπως ἀποκαλοῦνται μεταξύ των οἱ χιλιασταὶ — καὶ κατόπιν νὰ τελέση καὶ τὸν θρησκευτικὸν γάμον. Ὅταν ὁμως ἡ μνηστὴν του ὠδήγηθη ἐκεῖ, παρόντες ἐκεῖ «ἀδελφοί» ἐξηγήθησαν καὶ πρὸ πάντων ὁ κατηγορούμενος Κουμουτζῆς καὶ ἐδήλωσαν ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἐπέτρεπον τὸν γάμον ἐνός «ἀδελφοῦ» των μετὰ «κοσμικῆς» νέας. Ὁ γαμβρὸς Κοκκινάκης ἐπτοήθη καὶ ἐξεδίωξε τὴν μνηστὴν του, ἡ ὁποία ὑπεκράθη ν' ἀποβάλλῃ τὸ νυμφικὸν φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἔφερε. Τὸ δικαστήριον κατέδικασε τὸν κατηγορούμενον Κουμουτζῆν εἰς ἐνός ἔτους φυλάκισιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΩΣ

Ἐνώπιον τῆς Α. Μ τοῦ Βισιλέως ἔδωσε τὴν νεομισημένην διαβεβαίωσιν ὁ νέος Ἐπίσκοπος Κισσάμου καὶ Σελίνου Θεοφιλέστατος Εὐδόκιμος Συγκληάκης. Διὰ Β. δὲ Διατάγματος δημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ὑπ' ἄριθ. 756/265/16/3/38 ἀνακοινουμένη ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἡ κανονικὴ χειροτονία αὐτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ ἀντιπασχάλιος ἐστρατεία ἐνισχύεται ὁσημέραι. Καθ' ὅλην τὴν σοβιετικὴν Ρωσίαν ἀπὸ τῆς 10 παρελθόντος Φεβρουαρίου διοργανώθησαν ὑπὲρ τὰς 8,000 ἀντιθρησκευτικαὶ διαλέξεις, τὰς ὁποίας ἤκουσαν περὶ τὰ 4 ἐκατομμύρια ἄρστων, ἐδηλώθη δὲ ὅτι μέχρι τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα θὰ διοργανωθῶν ἄλλα 15,000, ἰδίως εἰς τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία. Κατ' αὐτὴν δὲ τὴν Κυριακὴν

τοῦ Πάσχα θὰ γίνωσιν ἀθλητικαὶ ἐπιδείξεις [τῆς νεολαίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων θὰ ἀπαγορευθῶσιν αἱ κωδωνοκρουσαὶ καὶ οἰαδιήποτε θρησκευτικαὶ λιτανεαὶ. Πᾶσα παράβασις συνεπάγεται αὐστηροτάτας κυρώσεις.

— Ὁ ἡγέτης τῆς σοβιετικῆς Γκεπεοῦ ἐσοφίσθη νὰ θέσῃ ὑπὸ ἐλεγχον τὰ ἐν τοῖς ναοῖς κατὰ τὰς ἱεραρχίας ἱερὰ κηρύγματα τῶν ἱερέων. Ἐξέδωκε, λοιπόν, διάταξιν ἀπαγορεύουσαν εἰς τοὺς ἱεροκήρυκας νὰ θίγωσιν ἐν ταῖς ὁμιλίαις των ζητήματα πολέμου καὶ εἰρήνης, μετὰ τῆς κυρώσεως δὲ ὁ «ἐκκλησιαστικὸς φιλειρηνισμὸς» θὰ καταδικάσῃται ἀμειλίχως ὑπὸ τῆς ἐξουσίας. Ἡ αὐτὴ ἀπαγορευσις περιλαμβάνει καὶ τὸ ζήτημα τοῦ «σοσιαλισμοῦ καὶ χριστιανισμοῦ». Ἐπιτρέπονται μόνον τὰ ἐπὶ καθαρῶς ἀγιογραφικῶν θεμάτων κηρύγματα.

ΡΩΜΑ-ΓΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐν Saint—Maximin τῆς Γαλλίας ἐτελεύτησε περὶ τὰ μέσα τοῦ λήξαντος μηνὸς ὁ διακερθεὶς δομινικανὸς ἐξηγητὴς πατὴρ Lagrange ἐν ἡλικίᾳ 83 ἐτῶν. Ὁ τελευτήσας κληρικός ὑπῆρξεν ὁ κύριος διοργανωτὴς τῶν ἀγιογραφικῶν σπουδῶν ἐν τῇ ἐν Ἱεροσολύμοις λατινικῇ μονῇ τοῦ ἁγ. Στεφάνου, ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἐξέχουσας θεσικῆς καταλαβούσης ἐν τοῖς βιβλικῶς περιοδικῶς «Revue Biblique» καὶ συγγραφεὺς πολλῶν συγγραμμάτων ἀναφερομένων εἰς τὴν Π. Διαθήκην, τὰς σημεϊκὰς θρησκείας μοι τὴν Κ. Διαθήκην. Ὁ πατὴρ Lagrange ἀνήκεν εἰς τὴν σχολὴν ἐκείνην τῶν καθολικῶν ἐξηγητικῶν, οἵτινες διακρίνονται διὰ τὴν προσπάθειαν τῆς διακρίσεως μεταξὺ τοῦ ἐν τῇ Ἀγ. Γραφῇ θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου στοιχείου, ἥτοι τοῦ καθορισμοῦ ἀπ' ἐνός μὲν τῶν εἰς τὴν θεοπνευστίαν ὀφειλομένων, ἀπ' ἑτέρου δὲ τῶν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ ἐλευθερίας προερχομένων. Ὁ μεταστὰς ἔτελει μέλος τῆς παπικῆς Βιβλικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπ' ἀρχῆς τῆς ὑπὸ τοῦ Πάπα Λέοντος ιγ' ἰδρύσεώς της (1902).

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας ἤνοιξεν ἐκθεσιν βιβλίον καὶ χειρογράφων διοργανωθεῖσαν ἐν τῇ ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ εἰδικῇ «αἰθούσῃ τῆς Β.βίου». Σχετικοὶ λόγοι ἐξεφωνήθησαν ἐν τῷ διαμερισμῷ τῶν χειρογράφων, ἐν ᾧ φυλάσσονται καὶ οἱ κώδικες Σιναιτικῶς, Ἀλεξανδρινῶς, Magna Carta καὶ τὸ Ψαλτήριον Luttrell. Τὸ ἀνοίγμα τῆς ἐκθέσεως συνέπεσε πρὸς τὴν τετρακοσιετηρίδα ἀπὸ τῆς ἐντολῆς τοῦ Thomas Cromwell ὅπως ἡ ἀγγλικὴ Βίβλος ἀποβῇ ἀπόκρημα πασῶν τῶν ἐνοριακῶν ἐκκλησιῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

P. E. Shaw, Ph. D. (Edin.) American Contacts with the Eastern Churches, 1820—1870. The American Society of Church History. Chicago, Illinois. 1937.

Ἡ μετὰ χεῖρας μελέτη τοῦ ἐν Hartford (Ἀμερικῆς) θεολογικοῦ σεμιναρίου καθηγητοῦ τῆς νεωτέρας ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας Δρος P. E. Shaw, ἰδιαιτέραν προσλαμβάνει διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας σημασίαν. Ἡ ἀπὸ τοῦ 1820—1870 περίοδος εἶναι ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία οὐ μόνον τὴν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους ἀγωνιζομένην πατριδα ἐσπευδε νὰ βοηθήσῃ καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἀγῶνος τραύματα νὰ ἐπουλώσῃ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ὑπερῆν ἐν τῇ νεοπαγεῖ ἐπικρατείᾳ, μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ αὐτοκεφάλου αὐτῆς, ἐπαξίηται καὶ ἡγωνίζετο νὰ κατοχυρώσῃ καὶ ἐδραιώσῃ. Αἱ συνθήκαι λοιπὸν ἦσαν τοιαύται, ὥστε αἱ προσηλυτικαὶ τῶν ξένων ἐνέργειαι νὰ εὗρωσιν ἔδαφος πρόσφορον διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ ἔργου αὐτῶν. Καὶ εἰς τὴν πασῶν τῶν προτεσταντικῶν ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως προσηλυτιστικὴν δρᾶσιν ἐν Ἑλλάδι μεγάλην πρὸς τοῦτο δραστηριότητα ἀνέπτυξε καὶ ἡ ἐν Ἀμερικῇ ἐπισκοπικὴ ἐκκλησία διὰ δραστηρίων καὶ ἰκανῶν προσηλυτιστικῶν ὀργάνων, μεταξύ τῶν ὁποίων προέχουσαν θέσιν ἔχουν ὁ Southgate καὶ ἰδίᾳ ὁ Κίνγκ.

Τὴν ἐν ἐπιστημονικῷ πνεύματι ἐκθεσιν τῆς ἀμερικανικῆς ταύτης προτεσταντικῆς προσηλυτιστικῆς δράσεως, σκοπὸν τῆς μελέτης αὐτοῦ τίθησιν ὁ καθηγητὴς Δρ P. E.

Shaw. Μετά επίταμένην έρευναν της αναγκαιότητας του θέματος του ύλης, της εις πλείονας χώρας εξευρεθείσης, και επί τη βάσει εκθέσεων των δρώντων εν Ελλάδι και Τουρκία προσηλυτιστών Αμερικανών, κατώρθωσεν ό σ. να συγκεντρώη αξιόλογον ύλικόν και από όρθοδόξου απόψεως μεγάλου ενδιαφέροντος άξιον. Το όλον έργον αύτου ό σ. διαιρεί εις τά ακόλουθα κεφάλαια: I. Εισαγωγή. II. Η ελληνική Ιεραποστολή της προτεσταντικής επισκοπικής εκκλησίας. Παράρτημα: "Εκθεσις του Rev. J. J. Robertson, III. Η επισκοπική Ιεραποστολή εις Κων)πολιν. IV. Η αμερικανική εκκλησία και αι σχέσεις αυτής προς τας ανατολικάς εκκλησίας. Παράρτημα: "Εγγραφα διευκρινίζοντα την πολιτικήν της αμερικανικής εκκλησίας προς τας ανατολικάς: 1) "Εκθεσις του έν Σμύρνη Ιεραποστολικού συνεδρίου του 1837. 2) Μία άντιπροσωπευτική Ιεραποστολική γνώμη του 1835. 3) "Εγγραφα και όδηγίαι άποσταλείται εις τον Rev. Cyrus Hemlin τῷ 1839. 4) Ψηφίσματα άναφερόμενα «εις τον κήρον σκοπόν των Ιεραποστολών έν ταις Ανατολικαίς Εκκλησίαις». V. Προτεσταντικά προσπάθειαι. VI. Η έν Ελλάδι Εύαγγελική Εκκλησία. VII. Επίλογος.—Ακολουθεί ειτα βιβλιογραφία και πίναξ όνομάτων και πραγμάτων.

Παρά τον ύποκειμενικόν χαρακτήρα και τό προτεσταντικόν πνεύμα, ύφ' ό ή μελέτη αύτη είναι γραμμμένη, λίαν μ' όλα ταύτα εύπρόσδεκτος είναι και έξ ήμών των όρθοδόξων, διότι συγκεντρώει ύλικόν μεγάλης αξίας και σπουδαιότητος διά την γνώσιν και της πτυχής ταύτης της ιστορίας της ημετέρας ελληνικής εκκλησίας. Μάλιστα εύπρόσδεκτος ήτι μάλλον είναι, διότι διά της μελέτης του Δρος P. E. Shaw τό πρώτον νυν, έφ' όσον γνωρίζομεν, έπιχειρείται συστηματική έπιστημονική έκθεσις των σχέσεων προτεσταντών Αμερικανών και όρθοδόξων Έλλήνων. Εύχης όμως έργον θα ήτο, όπως και από όρθοδόξου απόψεως άνελαμβάνετο παρομοία έπιστημονική έκθεσις, την δρῶσιν πασών των Ιεραποστολών έν Ελλάδι, άφ' όρῶσα, ίνα ούτω θεόντως τονισθῆ και ό άμυντικός της ημετέρας εκκλησίας έν τοις νεωτέροις χρόνοις άγών κατά των έξωθεν επιδράσεων. Το ζήτημα κέκμηται ού μόνον εκκλησιαστικήν, αλλά και έθνικήν σημασίαν.

K. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Στ. Πλακίδου Καθηγητού της Αστρονομίας έν τῷ Πανεπιστημίῳ Αθηνών, Η Αστρονομία και τό θρησκευτικόν συναίσθημα. "Εκδ. Β' του Ακαδημ. Κοινωνικού Συγδέομου (δρχ. 3, Κεφάλαιον 14 και Βιβλιοπ. Ζ της Ιπποκράτους 3).

Αδ. Ν. Διαμαντοπούλου. Επί τῷ 1600ῃ έπετηρίδι του θανάτου του Μ. Κωνσταντίνου (337—1937). Ανατύπωσις έξ της Έπετηρίδος Έταιρ. Βυζ. Σπουδών, Αθήνας, τόπος «Εστίας» 1931.

Ιππολύτου Γκοφορέττες Η χαράυγη του Πνεύματος. Ανατύπωσις έξ των «Μηνών» Θεσσαλονίκης. Θεσσαλονίκη 1937.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Καλαβρύτων και Αιγιαλείας

Στερομένης της ένορίας Κουτέλης τακτικού έφημερίου, καλούμεν τους βουλομένους να καταλάβωσι την θέσιν ταύτην, ίνα μέχρι της 15 Απριλίου έ. έ. προσέλθωσιν έν τοις ένταύθα γραφείοις ήμών και ύποβάλωσι τά ύπό του νόμου άπαιτούμενα πιστοποιητικά, καθ' όσον την έπομένην θέλωμεν προβῆ εις την άνακήρυξιν των ύποψηφίων. Μορφωτικά προσόντα τουλάχιστον άπολυτήριον Σχολαρχείου. Έν Αιγίῳ τῷ 15 Φεβρουαρίου 1938.

† Ο Καλαβρύτων και Αιγιαλείας Θεόκλητος.

Ι. Μητρόπολις Ναυπακτίας και Εδρυτανίας

Καλούμεν τους βουλομένους και έχοντας τό νόμιμα και κανονικά προσόντα όπως έντός ενός μηνός από σήμεραν ύποβάλωσι τῷ καθ' ήμάς Ιεραῷ Μητρόπολει τά ύπό του άρθρου 83 του κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 «περί ένο-

ριακῶν ναῶν, έφημερίων κ.λ.π.» όριζόμενα πιστοποιητικά προκειμένου να προβῶμεν εις άνακήρυξιν ύποψηφίων έίρεων της χηρευούσης ένορίας Βίνιανης. Έν Ναυπάκῳ τῷ 21 Μαρτίου 1938. † Ο Ναυπακτίας και Εδρυτανίας Γερμανός.

Ι. Μητρόπολις Σπάρτης

Η Ιερά Μητρόπολις Σπάρτης διά της ύπ' αριθ. 902. έ. έ. προκηρύξεως αύτης, συνφδά τῷ άρθρῳ 81 του κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 καλεῖ τους βουλομένους όπως μέχρι της 20 Απριλίου 1938 έτους, ύποβάλωσι μετά των νομίμων πιστοποιητικῶν αιτήσεις ύποψηφιότητος προς συμμετοχήν εις ένεργειαν έκλογῆς έφημερίου διά την χηρευοσα θέσιν τοιούτου έν τῷ χωρίῳ Παρδαλίῳ τέως δήμου Καστορείου. Έν Σπάρτῃ τῷ 30 Μαρτίου 1938.

† Ο Σπάρτης Διονύσιος.

Η Ιερά Μητρόπολις Σπάρτης διά της ύπ' αριθ. 897. έ. έ. προκηρύξεως αύτης, συνφδά τῷ άρθρῳ 81 του κωδικοποιηθέντος νόμου 5439, καλεῖ τους βουλομένους όπως μέχρι της 25 Απριλίου 1938 έτους, ύποβάλωσι μετά των νομίμων πιστοποιητικῶν αιτήσεις ύποψηφιότητος προς συμμετοχήν εις ένεργειαν έκλογῆς έφημερίου διά την χηρευοσαν θέσιν τοιούτου έν τῷ χωρίῳ Μονεμβασία του τέως δήμου Μονεμβασίας. Έν Σπάρτῃ τῷ 30 Μαρτίου 1938 † Ο Σπάρτης Διονύσιος.

Η Ιερά Μητρόπολις Σπάρτης διά της ύπ' αριθ. 921. έ. έ. προκηρύξεως αύτης συνφδά τῷ άρθρῳ 81 του κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 καλεῖ τους βουλομένους όπως μέχρι της 20 Απριλίου 1938 έτους, ύποβάλωσι μετά των νομίμων πιστοποιητικῶν αιτήσεις ύποψηφιότητος προς συμμετοχήν εις ένεργειαν έκλογῆς έφημερίου διά την χηρευοσαν θέσιν τοιούτου έν τῷ χωρίῳ Φρέγκας τέως δήμου Ζάρακος. Έν Σπάρτῃ τῷ 31 Μαρτίου 1938.

† Ο Σπάρτης Διονύσιος.

Ι. Μητρόπολις Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Έχοντας ύπ' όψει τό άρθρον 81 του κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 περί ένοριακῶν ναῶν και έφημερίων κ.λ.π. προσκαλοῦμεν τους βουλομένους να καταλάβωσι τας κατάς θέσεις τακτικῶν έφημερίων Ιερέων 1) του έν νῶο Προστοῦ Τριχωνίας ένοριακοῦ Ιεροῦ ναοῦ «άγία Παρασκευῆ» και 2) του έν Γαλατῷ Μεσολογίου Ιεροῦ ναοῦ «Γενέθλιον Θεοτόκου», όπως μέχρι της 20 Απριλίου έ. έ. ύποβάλωσιν ήμῖν τά έν τῷ άρθρῳ 83 του άνω νόμου όριζόμενα πιστοποιητικά προκειμένου ν' άνακηρύξωμεν αὐτους ύποψηφίους προς έκλογήν έφημερίων των έν λόγῳ ένοριῶν. Έν Μεσολογίῳ τῷ 28 Μαρτίου 1938. † Ο Αιτωλίας και Ακαρνανίας Ιερόθεος.

Ι. Μητρόπολις Σισανίου και Σιατίστης

Έχοντας ύπ' όψει τό άρθρον 81 του κωδ. νόμου 5439 «περί ένοριακῶν ναῶν και έφημερίων» προσκαλοῦμεν τους βουλομένους και έχοντας τό νόμιμα προσόντα να καταλάβωσι την κενήν έφημεριακήν θέσιν της ένορίας Αγιάματος, όπως ύποβάλωσιν ήμῖν μέχρι της 20ης Απριλίου έ. έ. τά: έγγράφους αιτήσεις των μετά όριζόμενων ύπό του νόμου 5439 άρθρ. 83 πιστοποιητικῶν Έν Σιατίστη τῷ 26ῃ Μαρτίου 1938 † Ο Σισανίου και Σιατίστης Διδώδρος.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΓΡ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 24-195

Διευθύνουσα Έπιτροπεία :

- † Ο Αθηνών ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ο Έδέσσης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ
- † Ο Εάνας ΙΩΑΚΕΙΜ

Υπεύθυνος, Η. Σ. Μανωλάσης

Τύπος «Φοίνικας» όδός Αλονάτου 4, Τηλ. 54-229